

Spirytusowego wszelkich wyjaśnień i ma prawo przeglądania ksiąg, dokumentów i korespondencji tejże Dyrekcji, oraz wglądania w gospodarkę podwładnych jej zakładów.

Przewodniczący Komisji składa miesięczne sprawozdania Ministrowi Skarbu tak z czynności Komisji Rewizyjnej jak i z postępu prac w Monopolu Spirytusowym.

Odpisy tych sprawozdań podaje Przewodniczący Komisji do wiadomości Dyrektorowi Departamentu Akcyz i Monopolów Ministerstwa Skarbu i Dyrektorowi Państwowego Monopoliu Spirytusowego.

W razie stwierdzenia nadużyć Komisja Rewizyjna ma prawo wydawać doraźne zarządzenia, zmierzające do zapobieżenia stratom Skarbu Państwa, a o ich treści komunikować na piśmie Ministrowi Skarbu i Dyrektorowi Państwowego Monopoliu Spirytusowego.

Podwładne organa Państwowego Monopoliu Spirytusowego obowiązane są udzielać członkom Komisji Rewizyjnej wszelkich wyjaśnień. Na życzenie organów Państwowego Monopoliu Spirytusowego mają członkowie Komisji Rewizyjnej potwierdzić pisemnie żądanie wyjaśnień.

§ 9. Zakres działania Dyrekcji Państwowego Monopoliu Spirytusowego określa rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 14 poz. 95).

§ 10. Władze i Urzędy skarbowe załatwiają w zakresie Państwowego Monopoliu Spirytusowego sprawy nie zastrzeżone wyraźnie kompetencji władz w §§ 2 i 3 nin. rozp. wymienionych, zaś władze i urzędy celne sprawy określone w art. 30, 31 i 73 ustawy.

§ 11. Władze i urzędy skarbowe, oraz władze i urzędy celne i podległe im organa wykonawcze obowiązane są współdziałać z Dyrekcją Państwowego Monopoliu Spirytusowego w zakresie ustalonym i w przyszłości ustalić się mającym specjalnymi rozporządzeniami Ministra Skarbu.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą postanowienia rozporządzenia w § 9 wyszczególnionego, o ile są sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

744.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29 listopada 1926 r.

o komisji szacunkowej dla ustalenia ceny wykupu przedmiotów, służących do wyrobu zapalek.

Na zasadzie art. 19 i 34 ustawy o monopolu zapalczanym z dn. 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 83, poz. 561) zarządza się co następuje:

§ 1. Celem ustalenia ceny wykupu zapasów, surowców, półfabrykatów, maszyn, narzędzi i urządzeń służących do wyrobu zapalek ustanawia się Ko-

misję szacunkową w składzie ustalonym w art. 19 ustawy, z dnia 15 lipca 1925 r. o monopolu zapalczanym.

§ 2. Członkowie Komisji pełnią swe funkcje bezpłatnie. Pozamiejscowi członkowie Komisji, o ile nie są urzędnikami państwowymi, otrzymują diety i zwrot kosztów podróży w wysokości unormowanej dla urzędników IV stopnia służbowego. Takie same diety i zwrot kosztów podróży otrzymują Przewodniczący i członkowie Komisji, oraz rzeczoznawcy zaproszeni do oszacowania wartości przedmiotów wykupu, w razie podróży podjętych w sprawach związanych z pełnieniem obowiązków członka Komisji, względnie rzeczoznawcy.

§ 3. Członkowie Komisji obowiązani są do zachowania tajemnicy w sprawach, które Przewodniczący uzna za poufne. Udowodnione niedochowanie tajemnicy powoduje wykluczenie z Komisji i niemożność ponownego mianowania.

§ 4. Członkowie Komisji, którzy bez usprawiedliwienia się opuszczą 3 z rzędu posiedzenia, mogą być pozbawieni mandatu.

§ 5. Przewodniczący zwołuje posiedzenie Komisji z własnej inicjatywy lub na żądanie przynajmniej dwóch członków i ustala porządek obrad Komisji. Z tych obrad prowadzi się protokół, który podpisuje przewodniczący i wszyscy członkowie.

§ 6. Do ważności uchwał Komisji konieczną jest obecność co najmniej 3-ch jej członków w tej liczbie Przewodniczącego. Uchwały, dotyczące powołania rzeczoznawców, celem oszacowania wartości przedmiotów wykupu oraz dotyczące ustalenia ceny szacunkowej, zapadają zwykłą większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos Przewodniczącego.

§ 7. Treść uchwały ustalającej wysokość ceny wykupu podaje się do wiadomości interesowanego w formie orzeczenia. Orzeczenie podpisuje Przewodniczący. Względem sposobu doręczania orzeczeń mają znaleźć zastosowanie przepisy artykułu 186 ustawy karnej skarbowej z dn. 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 105 poz. 609).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

745.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 14 grudnia 1926 r.

w sprawie opłat stemplowych od weksli.

Na podstawie art. 9 (ustępu pierwszego) ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38, poz. 313) oraz na podstawie art. 176 (zdania ostatniego) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 98, poz. 570) zarządza się:

§ 1. W razie wystawienia wekslu bez określenia kwoty długu i bez daty wystawienia (art. 1, ustępy czwarty i piąty, ustawy z dn. 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli) i uiszczenia w sposób prawidłowy opłaty stemplowej w wysokości 18 zł. (§ 2 rozporządzenia z dnia 19 maja 1924 r., Dz. U. R. P. № 50, poz. 513) można uiszczyć dopłatę (art. 1, ustęp czwarty powołanej ustawy z 1921 r.) tylko do końca lutego 1927 r. Dopłata ma nastąpić zasadniczo po wpisaniu sumy wekslowej. Przedtem dopłata będzie przyjęta tylko w takim razie, gdy kwota, którą podatnik składa, wynosi co najmniej 12 zł.

Począwszy od dnia 1 marca 1927 r., będą stosowane do weksli, wymienionych w ustępie poprzednim, postanowienia ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 98, poz. 570).

§ 2. Weksle, wystawione zagranicą przed dniem 1 stycznia 1927 r., a wprowadzone do Polski w czasie od dnia 1 stycznia 1927 r., podlegają w myśl art. 179 (ustępu drugiego) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 98, poz. 570) przepisom tejże ustawy.

§ 3. Prolongata wekslu wystawionego przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r., dokonana w czasie obowiązywania tej ustawy, nie podlega opłacie stemplowej.

§ 4. Celem uiszczenia opłaty stemplowej od następujących weksli, wystawionych przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych z 1926 r., a podlegających ustawie z dnia 26 października 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38, poz. 313), a mianowicie:

- 1) od weksli blanco (§ 1 niniejszego rozporządzenia),
- 2) od weksli, wystawionych zagranicą a wprowadzonych do Polski przed dniem 1 stycznia 1927 r.,
- 3) od weksli płatnych za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, a nie przedstawionych do zapłaty z upływem trzech miesięcy od daty wystawienia,
- 4) od weksli z oznaczonym terminem płatności, nie przedstawionych do zapłaty z upływem trzech miesięcy od daty wystawienia—należy weksel przedstawić urzędowi skarbowemu (§ 16 rozporządzenia z dnia 20 listopada 1926 r. Dz. U. R. P. № 123, poz. 713), który postąpi w sposób, wskazany w § 156 powołanego rozporządzenia z dnia 20 listopada 1926 r.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1927 r.

Minister Skarbu: *A. Czechowicz*

746.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości

z dnia 16 grudnia 1926 r.

zmieniające §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. № 95, poz. 556).

Na mocy §§ 2 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. № 56, poz. 574) oraz art. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1926 r., dotyczącej przedłużenia mocy obowiązującej tego rozporządzenia (Dz. U. R. P. № 62, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragrafy 2 i 3 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 7 września 1926 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. № 95, poz. 556) otrzymują brzmienie następujące:

„§ 2. Korzyści majątkowe, osiągnięte przy czynnościach kredytowych, wyszczególnianych w wykazach w myśl poprzedniego paragrafu, nie mogą przekraczać 15% w stosunku rocznym.

Przepis zawarty w ustępie 1 niniejszego paragrafu nie obejmuje zwrotu kosztów porta, damna i opłat stemplowych, oraz nie obejmuje prowizji obrotowej na rachunkach otwartego kredytu i bieżących, która jednak nie może przekraczać 1/4% kwartalnie od większej strony obrotu po potrąceniu salda i pozycy frankowanych.

Przy pożyczkach na zastaw ruchomości, z wyjątkiem papierów wartościowych i towarów, korzyści majątkowe nie mogą przekraczać 15% w stosunku rocznym tytułem procentów i prowizji od udzielanych pożyczek oraz aż do odwołania 2% miesięcznie od sumy udzielanych pożyczek tytułem wynagrodzenia za ubezpieczenie przedmiotów zastawu, ich przechowanie i szacowanie.”

„§ 3. Umowy o pożyczki pieniężne, zawarte przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w których wymówione korzyści majątkowe ponad normy, przewidziane w § 2 niniejszego rozporządzenia nie zostały pobrane przed tym terminem, ulegają wykonaniu w ten sposób, że korzyści te mogą być pobrane w umówionej wysokości za czas do najbliższego terminu ich płatności. Termin ten nie może przekraczać daty 1 lutego 1927 r.”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 2 stycznia 1927 r.

Minister Skarbu: *A. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*